

בני, קשה היה לי לגדל אותך, אך קשה שבעתיים לבכות אותך. בהגיע הבשורה המרה על המוקש, ואתה בין הנפגעים, חשבתי: יש לי מזל, הוא פצוע קל, אין חשש לחייו, כך מסרו לי חברים. עוד יומיים התענית ביסורים ובכאבים גדולים. סבלך ביומיים אלה עוד מלווה אותי. כמעט יום-יום אנו ליד קברך, המכוסה פרחים וירק, ואי-אפשר להשלים. אתה חי בתוכנו כפי שהיית, וכל עוד אחיה אתה חי בתוכי, בן יקר, יפה ועליז, האוהב את הבית, את החברה ואת החיים. הרב תוכניות היו לך לעתיד. לצבא רצית ללכת ליחידה הכי מסוכנת. אמא – אמרת – מי ילך אם לא אני? אני בריא וחזק. אך לא עמדו לך כוחותיך הרבים להתגבר על האסון ולחיות. נשארו לנו הדמעות והכאב לכל החיים. כל פתיחת דלת מרעידה את הלב, אולי בכל זאת יחזור? הינך כמו סהרורי. כל חפץ שלו מזכיר לך אותו, את העיניים השחורות החייכניות, את בלוריתו השופעת, את גופו החסון – גבר. והוא לא יחזור? נשאר חלל, כאילו לקחו ממך את נפשך. הגינה שלנו פורחת, אך הלב עצוב מאד. לא זכינו לחוג את יום הולדתך ה-18. כמה מר לנו. במשק מקיימים את המסיבה לחג-מחזור, לכניסת בני כתתך, יהודה, לחברות, ואנו נוסעים באותה שבת מן הבית.

חבריי הביאו גם לנו את השי שקיבל כל אחד מהם בכניסתו לחברות – אלבום צה"ל ממלחמת ששת הימים. הם הגישו לנו אותו בעיניים דומעות, ואין מלים בפיהם.

ואנו, ההורים האומללים, מקבלים את השי שצריך היה לקבל בן יקר – שלא זכה. אנו מאחלים לבנים שיצליחו בחיים, ושימשיכו לזכור אותך, יהודה, כפי שאהבך בחיך.

כבר חלפה שנה וכאילו קרה האסון רק אתמול, ואנו בין ההורים השכולים. בן יקר היית לנו יהודה, בן בוגר וחביב. כמה אהבנו אותך, וידעת זאת. היית כחבר טוב לאחותך הקטנה, שהרגישה בטוב ליבך, אהבה אותך והיתה גאה בך. תקוות רבות תלינו בך.

ברגעים האחרונים שלך, בדימדומי היסורים, דיברת אל חבריי, רצית להיות איתם. אך יד המרצחים האכזרית השיגה אותך בעבודה שכה אהבת, וקטפה אותך.

וליבנו – לב הורים שכולים – מלא אנחה וכאב. למה? מדוע לא נראה יותר את בנו הטוב?

נשתדל לשאת את יגוננו בליבנו, לשאת בגורל עם יתר ההורים והמשפחות
השכולות, המבכים יקיריהם.
נתפלל יחד שייפסקו ההרג והרצח, ונזכה לשקט ושלום.